

## „Pace vă las"

### „Pace vă las"

„V-am vorbit acestea, când sunt încă cu voi. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, Acela vă va învăța toate câte v-am spus. Pace vă las; pacea Mea v-o dau: nu cum dă lumea vă dau Eu. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte. Ați auzit că Eu v-am spus: «Plec și vin la voi». Dacă M-ați fi iubit, v-ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl; pentru că Tatăl este mai mare decât Mine. Și acum v-am spus mai înainte de a se împlini, pentru ca, atunci când se vor împlini, să credeți" (Ioan 14.25-29)

Când cineva face un testament, lasă cui vrea lucrurile pe care le are. Acum pleca de pe pământ Domnul Isus. Cui îi va lăsa El averea Sa pământească? Dar nu a avut nici o avere pământească: numai o cămașă, pentru care ostașii au tras sorți. Totuși a lăsat un testament. Ce găsim scris în testamentul Său? „Pace vă las; pacea Mea v-o dau: nu cum dă lumea vă dau Eu. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte" (Ioan 14.27).

Ce prețios este acest testament! Pacea pe care o dă Domnul Isus nu poate fi cumpărată cu nimic de pe pământ. Este un dar de la Domnul nostru și nu o găsim niciunde pe pământ; cine și-a lăsat ființa încărcată de Persoana Sa primește acest dar.

Domnul Isus a fost tot timpul plin de pace. Deși nu a fost viață mai plină de suferințe ca viața Lui, totuși pacea Lui nu a fost niciodată tulburată. Nu orice fel de pace, ci „Pacea Mea v-o dau" - ne-a spus Domnul înainte de plecare.

Pacea era rezultatul legăturii Lui cu Tatăl. Când era pe cruce, strigătul Său a sfâșiat inima Tatălui: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Psalmul 22.1). Tatăl din cer a rămas întotdeauna Tatăl și Dumnezeul Lui. Legătura Lui cu Tatăl n-a fost niciodată slăbită, pentru că la El nu s-a găsit păcat. Ceea ce rupe legătura cu Dumnezeu este păcatul, dar „El n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui" (1 Petru 2.22). S-a bucurat de o pace statornică cu care a trecut prin împrejurări grele, imposibil de descris, și prin suferințe zdrobitoare. A suferit atât pentru păcate, pe crucea Golgotei, cât și pentru neprihănire, fiind Sfântul lui Dumnezeu, dar în toate suferințele pacea Lui a rămas netulburată.

Când a fost pe crucea Golgotei a îndurat cea mai mare durere trupească și sufletească și totuși pacea Lui a rămas întreagă. Cu o grijă neprețuită își încredințează mama apostolului iubirii, lui Ioan, care o va lua la el acasă. Tot pe cruce a salvat un suflet, conducându-l cu El în glorie, în paradis, pentru eternitate. Fusesse un tâlhar, dar când va fi văzut fața Domnului Isus inundată de o pace netulburată în cele mai grele chinuri, pe cruce, condamnatul a fost cucerit de brațele iubirii Salvatorului Său. Și această pace a lăsat-o El la plecare tuturor celor care-L urmează.

Martirul Ștefan, cu fața strălucind ca o față de înger, se ruga Domnului Isus, pe când era lovit cu pietre, să nu le țină în socoteală păcatul. A adormit în pace, da, în pace, pentru că a fost un moștenitor al păcii Domnului Isus.

Petru era în închisoare și a doua zi avea să fie judecat și apoi omorât. Dar el dormea liniștit. Îngerul intră și „îl trezește", pentru că, într-adevăr, dormea profund. Cum era posibil aceasta? Avea pacea Domnului Isus.

Pavel și Sila, de asemenea în închisoare, bătuți și cu picioarele încleștate în butuci, înălțau cântări de laudă Lui Dumnezeu. Ce le dădea putere să cânte? Pacea Domnului Isus din inima lor!

Din Roma, dintr-o altă temniță, cu mâinile legate și cu o santinelă lângă el, Pavel le va scrie filipenilor o epistolă presărată cu bucurie: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul! Din nou vă spun: bucurați-vă!" (Filipeni 4.4). Ce îl însuflețea să scrie de bucurie tocmai în împrejurări ca acestea? Pacea Domnului Isus!

Dar și în drumul spre Roma relatat în Fapte 27, când corabia, cuprinsă de furtună, s-a frânt bucăți-bucăți, pe Pavel îl găsim din nou plin de pace. Când toți se agitau încoace și încolo neștiind ce să facă, Pavel era liniștit și îi încurajează pe toți: «vă îndemn să fiți cu voie bună, pentru că nu va fi nici o pierdere a vieții vreunuia dintre voi, ci numai a corăbiei». „Pentru că un înger al Dumnezeului al căruia sunt și căruia îi slujesc a stat lângă mine în noaptea aceasta, spunând: «Nu te teme, Pavele» ... De aceea, bărbați, fiți cu voie bună, pentru că am încredere în Dumnezeu, că va fi așa cum mi s-a spus" (Fapte 21:22, 25).

Un credincios se afla pe un vapor în timp de furtună. Valuri mari, înpăimântătoare, se loveau de vapor. Pasagerii și echipajul, frământați, alergau în toate părțile. Dar el stătea liniștit, pentru că pacea Domnului Isus era în sufletul lui. Alături de el, un om evlavios în felul lumii citea în grabă din cartea de rugăciuni. De ce nu are omul pace? De ce este frământat, agitat, chinuit, amărât? «Nelineștit este sufletul meu, Dumnezeul meu, până își află în Tine odihna». Omul fără Dumnezeu nu are pace. „Cei răi n-au pace, zice Domnul" (Isaia 48.22).

Oamenii doresc pacea, o caută și totuși nu ajung la ea, pentru că nu o caută unde poate fi găsită. Fata care se căsătorește crede că va găsi pacea în căminul nou-întemeiat, dar se înșală, pentru că numai dacă va fi prezent Domnul Isus în căminul nou-constituit va găsi și pace.

Unii caută pacea în distracții; alții în băutură, sperând că vor uita de necazuri, dar acestea se înmulțesc tot mai mult; alții în bani, strigându-și: «Suflete, mănâncă, bea și veselește-te»; alții în studii; alții îngrijind de sănătate, și nu este rea această preocupare, dar oricâtă grijă am avea de trupul nostru, suferința tot va veni, pentru că „omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare" (Iov 5.7). De ce n-au oamenii pace? Pentru că nu o caută la Cel care o are, la Domnul Isus.

Pacea Domnului Isus și păcatul nostru nu pot sta împreună. Păcatul a rupt legătura omului cu Dumnezeu. Singur Cel care a rezolvat problema păcatului poate și să ofere pace: pacea Lui. Domnul Isus a făcut ispișire pentru păcatele noastre și prin sângele Lui dă la o parte zidul despărțitor dintre noi și Dumnezeu și ne dă pacea cu Dumnezeu: „El este pacea noastră, care ... a surpat zidul din mijloc al îngrădirii. Și,

venind, a vestit Evanghelia păcii vouă celor de departe și pace celor de aproape" (Efeseni 2.14, 17).

Numai venind la Domnul Isus aflăm pace. Ceea ce ne desparte de Dumnezeu este înlăturat, pentru că Dumnezeu dă iertare, pace celui ce crede în Domnul Isus. În Scriptură sunt două cuvinte în legătură cu pacea:

- pacea cu Dumnezeu, pe care o avem în sângele care s-a vărsat pe crucea Golgotei pentru noi;
- pacea lui Dumnezeu, care se află înăuntrul nostru ca urmare a vieții de ascultare de Domnul Isus.

Dacă dorim o pace adâncă, netulburată, să fim ascultători, prin harul lui Dumnezeu, de voia lui Dumnezeu.

O tânără studentă, credincioasă, vizitând un spital, a întâlnit o persoană bolnavă care își trăia ultimele clipe în chinuri grele. Tânăra s-a apropiat de bolnavă și a întrebat-o cald: „Ce este?” Bolnava, în loc să-i spună că nu mai poate să îndure suferința, i-a răspuns: «N-am pace! Pace!» Tânăra a încurajat-o: «Tocmai de aceea am venit, să-ți spun că poți avea pace în Domnul Isus, prin sângele Lui curs la Golgota pentru păcatele noastre». Glorie Domnului că sângele lui Isus a câștigat victoria în sufletul ei. Harul divin a făcut lumină în sufletul ei și ea a plecat de pe pământ în pace cu Dumnezeu.

Orice suflet care nu ascultă de Dumnezeu este în război cu El. Vreți voi să continuați războiul cu cerul? O puteți face, dar spre marea voastră nefericire. O veste bună vi se aduce astăzi: împăcarea cu Dumnezeu prin sângele crucii Domnului Isus! Nu o respingeți! Numai așa vă veți putea bucura de binecuvântata moștenire lăsată prin testament de însuși Domnul nostru: „Pacea vă las; Pacea Mea v-o dau" (Ioan 14.27).

(10.04.1940)

[clickbible.org](http://clickbible.org)